

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **O.**, bývajúcej v B.B., zastúpenej Mgr. M., advokátom v B.B., proti žalovaným **1/ P.**, so sídlom v T., **2/ M.**, bývajúcemu v Ž., zastúpenému Mgr. L., advokátom v Ž., **o určenie vlastníctva a neplatnosť dobrovoľnej dražby**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 6 C 263/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. októbra 2012 sp. zn. 2 Co 276/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolacie konanie voči žalovanej 1/ **z a s t a v u j e**.

Dovolanie žalobkyne voči žalovanému 2/ **o d m i e t a**.

Žalovanému 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 9. júna 2010 č.k. 6 C 263/2009-152 žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia vlastníctva k bytu špecifikovanom v petite žaloby a určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby označeného bytu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej 1/ náhradu trov konania v sume 896,12 Eur a žalovanému 2/ v sume 1.044,88 Eur všetko do troch dní k rukám ich právnych zástupcov. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že zmluvu o úvere č. X. z 26. júna 2008, ktorý bol predmetom konania, so žalovanou 1/ (s jej právnym predchodcom – pozn. dovolacieho súdu) uzatvorila obchodná spoločnosť L. a žalobkyňa v nej vystupovala ako ručiteľka. Uviedol, že pri obchodnom styku dvoch obchodných spoločností nie je možné uplatňovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o dobrých mravoch, pretože ten sa spravuje len ustanoveniami zakotvenými v Obchodnom zákonníku, zásadami poctivého obchodného styku a obchodnými

zvyklosťami. Keďže zmluvu o úvere bolo potrebné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, podľa rovnakých ustanovení bolo potrebné posudzovať aj s ňou súvisiacu záložnú a mandátnu zmluvu, i keď uzatvorenú podľa Občianskeho zákonníka. Uviedol, že pri posudzovaní platnosti zmluvy o úvere vychádzal z toho, že vzťahy medzi obchodnými spoločnosťami upravené Obchodným zákonníkom sa spravujú zmluvnou voľnosťou, okrem kogentných ustanovení Obchodného zákonníka, medzi ktoré však zmluva o úvere nepatrí. Vzhľadom k tomu, že v konaní na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že tieto zmluvy sú platné, nemôžu mať za následok neplatnosť zavkladovania a následnú dražbu predmetného bytu, ktorý bol predmetom záložného práva a žalovaný 2/ sa vlastníkom bytu stal zákonne, keď ho vydražil. Žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určiť, že je vlastníčkou predmetného bytu preto zamietol. Ďalej uviedol, že pokiaľ sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti dražby, predmetom ktorej bol byt, nárok domáhať sa takéhoto určenia žalobkyni zanikol z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty na uplatnenie takéhoto nároku podľa zákona o dobrovoľných dražbách a pokiaľ žiadala, aby súd posúdil tento jej nárok podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, nepreukázala v konaní naliehavý právny záujem na požadovanom určení. O trovách konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 v spojení s § 149 O.s.p. a poukazom na úspech v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 24. októbra 2012 sp. zn. 2 Co 276/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. Žalovanej 1/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že jej žiadne nevznikli a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania žalovanému 2/ vo výške 74,61 Eur k rukám advokáta s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci a vec správne posúdil aj po právnej stránke, keď zmluva o úvere bola uzatvorená medzi obchodnými spoločnosťami, pričom táto pohľadávka bola zabezpečená zmluvou o zriadení záložného práva uzatvorenou medzi žalovanou 1/ (jej právnym predchodcom – pozn. dovolacieho súdu) a žalobkyňou ako záložcom zo zálohom – predmetným bytom. Zároveň bola uzatvorená aj mandátna zmluva, ktorou žalobkyňa ako mandant poverila žalovanú 1/ ako mandatára, aby uskutočnila všetky úkony potrebné a nevyhnutné k výkonu a realizácii záložného práva aj vo vzťahu k právnym úkonom na prevod vlastníckeho práva k zálohu na tretiu osobu. Uviedol, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď ako

predbežnú otázku riešil platnosť zmluvy o úvere z 26. júna 2008 a v súlade so zásadou akcesority aj platnosť zmluvy o zriadení záložného práva a platnosť mandátnej zmluvy, z toho istého dňa. Dodal, že zmluva o úvere z 26. júna 2008 je samostatným právnym úkonom nezávislým od predchádzajúcej zmluvy o úvere zo 6. septembra 2006, tieto zmluvy neboli viazané na konkrétny účel, ich previazanosť z ničoho nevyplývala a boli uzatvorené rozdielnymi subjektmi.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, navrhla obe rozhodnutia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. V dôvodoch obsiahleho dovolania podrobne zopakovala celý skutkový stav a skutočnosti uvádzané v konaní tak pred súdom prvého stupňa ako aj pred odvolacím súdom. Dovolateľka uviedla, že postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď tento sa dôsledne neriadil ustanovením § 118 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého je sudca povinný nielen na prvom, ale aj na každom odročenom pojednávaní uviesť, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré zostali sporné, ktoré navrhnuté dôkazy budú vykonané a ktoré nevykoná a práve v dôsledku takejto absencie jej nebolo umožnené dostatočne zareagovať na to, že celé konanie sa zúžilo na prejednanie len druhej úverovej zmluvy a jej návrhy na vykonanie dôkazov boli zamietnuté. Boli jej tak odňaté jej procesné práva, ako aj sťažený výkon jej iných procesných práv, ktoré mali slúžiť na ochranu jej práv. Na strane odvolacieho súdu porušenie jej procesných práv spočívalo v spôsobe oznámenia verejného vyhlásenia rozsudku, ktoré sa uskutočnilo v rozpore s ustanovením § 214 ods. 3, § 156 ods. 3 O.s.p. a vyhlášky č. 543/2005 Z.z., pretože oznámenie o vyhlásení rozsudku na úradnej tabuli súdu bolo vyvesené 18. októbra 2012 (štvrtok) a zvesené 25. októbra 2012 (štvrtok) a to napriek tomu, že zákon vyžaduje minimálnu lehotu päť dní a podľa názoru dovolateľky táto lehota nebola dodržaná, keď do tejto lehoty pripadli dva dni na sobotu a nedeľu, kedy budova súdu nie je verejnosti prístupná. Odvolací súd navyše porušil podľa dovolateľky aj ustanovenie o zverejňovaní úradných oznámení v elektronickej podobe na webovej stránke súdu, keď podľa vytlačeného a k dovolaniu priloženého výpisu obsahu, oznámenie v elektronickej podobe zverejnené nebolo. Takýto postup považuje za neprimerané sťaženie a znemožnenie výkonu jej procesných práv, čo vedie k založeniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Za zmätočné považuje tiež expedovanie písomného vyhotovenia rozsudku odvolacieho súdu, keď rozsudok expedovaný 25. októbra 2012 bol zástupcom žalovaných

so sídlom v P. doručený 31. októbra 2012, zatiaľ čo zástupcovi žalobkyne so sídlom v B. až o päť dní neskôr. Vada konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. potom podľa dovolateľky spočívala v tom, že súd neskúmal skutočnosti rozhodujúce pre správne posúdenie vecí, keď ňou navrhnuté dôkazy neboli súdom vykonané (preukázanie autenticity podpisu žalobkyne na príjmovom pokladničnom doklade), súd nedal svedkovi priestor na súvislé opísanie rozhodujúcich skutočností, ale začal mu klásť otázky, pričom výsluch nebol vedený logicky a premyslene a svedecká výpoveď nebola správne vyhodnotená. Napokon žalobkyňa namietla, že rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení vecí, čo má za následok vadu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Zároveň navrhla, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

Žalovaní vyjadrenie k dovolaniu nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Pred tým, ako dovolací súd pristúpil k preskúmaniu dovolaním žalobkyne napadnutého rozsudku krajského súdu, s prihliadnutím na obsah spisu zisťoval, či žalovaná 1/ má spôsobilosť byť účastníkom konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa v konaní ako žalovaného 1/ označila „F., so sídlom v T., IČO: X.“, ktorý zanikol dobrovoľným výmazom ku dňu 9. októbra 2012, pričom jeho právnym nástupcom sa stal „X., so sídlom v T., IČO: X.“, ktorý zanikol na základe dobrovoľného výmazu 14. marca 2013 a jeho právnym nástupcom sa stal „P., so sídlom v T., IČO: X.“. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Trenčín dovolací súd zistil, že uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 29 CbR 178/2010-41 z 19. apríla 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. mája 2013 súd zrušil bez likvidácie spoločnosť P., so sídlom v T., IČO: X. zapísanú v obchodnom registri Okresného súdu Trenčín v oddieli Sro, vložke číslo 22272/R a k výmazu ex offo došlo 29. augusta 2013, ku ktorému dňu žalovaná 1/ zanikla bez právneho nástupcu.

Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva (§ 19 O.s.p.). Spôsobilosť mať práva

a povinnosti majú aj právnické osoby (§ 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Právnické osoby vznikajú dňom, ku ktorému sú zapísané do obchodného alebo iného zákonom určeného registra, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje ich vznik inak (§ 19 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Právnická osoba zapísaná v obchodnom registri alebo v inom zákonom určenom registri zaniká dňom výmazu z tohto registra, pokiaľ osobitné zákony neustanovujú inak (§ 20a ods. 2 Občianskeho zákonníka).

V zmysle § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví (§ 104 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Ak účastník stratí spôsobilosť byť účastníkom konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd posúdi podľa povahy veci, či má konanie zastaviť, alebo prerušiť, alebo či môže v ňom pokračovať (§ 107 ods. 1 O.s.p.). Ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví (§ 107 ods. 4 O.s.p.).

Keďže v konaní bolo preukázané, že právna nástupkyňa žalovanej 1/ v priebehu dovolacieho konania stratila spôsobilosť byť účastníčkou konania, z uvedených dôvodov musel Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) postupovať podľa § 243c O.s.p. v spojení s § 107 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví. Aplikujúc uvedené zákonné ustanovenia preto dovolacie konanie voči žalovanej 1/ zastavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky následne ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým jeho prípustnosť a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V predmetnej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného v tejto procesnej forme

sú upravené v ustanovení § 238 O.s.p., v zmysle ktorého platí, že dovolanie je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorý nevykazuje znaky ani jedného z rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., preto prípustnosť dovolania z § 238 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na námietku dovolateľky a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (ktorých existencia vždy zakladá nielen prípustnosť, ale i dôvodnosť dovolania), neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z uvedených väd. V tejto súvislosti skúmal, či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo prekážku už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania pred nesprávne obsadeným súdom.

Pokiaľ ide o procesné vady podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p., žalobkyňa v dovolaní nenamietala a tieto v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť. Pokiaľ ide o procesnú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., namietanú i v dovolaní, odvolací súd osobitne skúmal, či v konaní pred odvolacím súdom skutočne došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa tohto ustanovenia, nakoľko procesnú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. v konaní nezistil.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže pritom dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím, pričom ide spravidla o prípady, kedy procesné rozhodnutie súdu bezprostredne súvisí s realizáciou procesného práva účastníka. Treba však uviesť, že samotné tvrdenie účastníka o existencii uvedenej vady takúto procesnú vadu nezakladá, jej existencia sa v konaní musí skutočne vyskytnúť a preukázať.

Dovolateľka namieta, že súd prvého stupňa nedodržel zákonom stanovený postup v zmysle ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p., keď „V konaní pred súdom prvého stupňa sa však po otvorení, ani v priebehu celého pojednávania, ktoré sa konalo dňa 9.6.2009, až do prednesu záverečných rečí a prijatia uznesenia o skončení dokazovania zákonom vyžadované zhrnutie a zhodnotenie výsledkov konania a právne významných skutkových tvrdení účastníkov nenachádza.“

Dovolací súd nezistil existenciu dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal spočívať v nedodržaní procesného postupu súdom vyplývajúceho z ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p., účinného od 15. októbra 2008.

Z obsahu spisu totiž jednoznačne vyplýva, že dňa 9. júna 2009 sa nekonalo žiadne pojednávanie, na ktorom by došlo k namietanému porušeniu a to predovšetkým z dôvodu, že žaloba žalobkyne bola doručená okresnému súdu až 21. júla 2009. Navyac, zo zápisnice z pojednávania z 31. marca 2010, kedy bolo vo veci uskutočnené prvé pojednávanie vyplýva, že konajúca sudkyňa po vykonaní úkonov podľa § 118 ods. 1 O.s.p., prednesení návrhov, vyjadrení právnych zástupcov a vypočutí účastníkov a svedka, vykonala postup podľa § 118

ods. 2 O.s.p., kedy následne prítomní účastníci nenavrhlí vykonať vo veci ďalšie dôkazy (por. čl. 123 p.v.). Pokiaľ v dovolaní dovolateľkou namietané pochybenie malo smerovať do druhého konania na súde prvého stupňa, na ktorom bol vo veci vyhlásený aj rozsudok, uskutočneného 9. júna 2010, dovolací súd dáva do pozornosti ustanovenie § 118 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého ďalší priebeh pojednávania určuje predseda senátu alebo samosudca, pričom zo žiadneho ustanovenia O.s.p. nevyplýva, že by súd postup podľa § 118 ods. 2 O.s.p. bol povinný vykonávať na každom uskutočnenom pojednávaní.

Dovolací súd však na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že aj prípadné porušenie tohto zákonného ustanovenia nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak totiž predseda senátu (samosudca) toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednávanej veci vyplýva aj z obsahu oboch zápisníc z pojednávaní pred súdom prvého stupňa, keď súd vykonával dokazovanie výsluchmi účastníkov a svedkov, ku ktorým sa účastníci mali právo priebežne vyjadrovať, rozhodoval uznesením aj o návrhoch na vykonávanie ďalších dokazovaní a v závere pojednávania účastníkov vyzval, aby zhrnuli svoje návrhy (por. zápisnicu z pojednávania z 31. marca 2010 čl. 118 – 124, kedy pojednávanie začalo o 12,00 hod. a skončilo o 16,00 hod. a zápisnicu z 9. júla 2010 čl. 142 – 144, kedy pojednávanie začalo o 11,00 hod. a skončilo o 12,20 hod., na ktorom bol vyhlásený aj rozsudok). Aj prípadné striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorou možno dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. odôvodniť. Existencia tejto vady sama osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolateľka preto neopodstatnene, najmä však v prejednávanej veci nedôvodne namietala, že nedodržaním procesného postupu v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p., jej súd odňal možnosť konať pred súdom.

Postupu, ktorým mal súd odňať žalobkyni možnosť konať pred súdom sa mal potom podľa dovolateľky dopustiť odvolací súd a to v spôsobe oznámenia verejného vyhlásenia

rozsudku, keď oznámenie o vyhlásení rozsudku na úradnej tabuli súdu bolo vyvesené 18. októbra 2012 (štvrtok) a zvesené 25. októbra 2012 (štvrtok) z dôvodu, že do tejto lehoty pripadli dva dni na sobotu a nedeľu a navyše oznámenie o vyhlásení rozsudku nebolo v elektronickej podobe zverejnené na webovej stránke súdu.

Ustanovenie § 214 ods. 2 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, umožňuje odvolaciemu súdu v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje § 214 ods. 1 O.s.p., rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Aj v prípadoch, v ktorých odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, je povinný oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Uvedená povinnosť je priamo spojená s právom každého (najmä účastníkov konania) zúčastniť sa verejného vyhlásenia rozsudku zaručeného v článku 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

O tom, či bol v preskúmvanej veci zachovaný procesný postup odvolacieho súdu, ktorý je upravený v § 156 ods. 3 O.s.p., môže dovolací súd usudzovať len z obsahu spisu. Na č.l. 218 sa nachádza pokyn predsedníčky senátu adresovaný spisovej kancelárii o tom, že dňa 24. októbra 2012 bude vo veci verejne vyhlásený rozsudok o 9,00 hod., na č. dverí 49. Tento pokyn je opatrený pečiatkou kancelárie, z ktorej vyplýva, že pokyn prevzala kancelária 16. októbra 2012, opísaný bol 17. októbra 2012 a porovnaný toho istého dňa. Na č.l. 218a spisu sa nachádza oznámenie vyhotovené súdnou kanceláriou, z ktorého tiež vyplýva, že bolo vyvesené na úradnej tabuli 18. októbra 2012 a zvesené 25. októbra 2012.

Dovolací súd považuje za potrebné upozorniť na znenie namietaného ustanovenia § 156 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého, vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením a pokiaľ z neho výslovne nevyplýva, že sa jedná o päť pracovných dní, potrebné je ho chápať tak, že oznámenie na úradnej tabuli musí byť zverejnené najmenej päť kalendárnych dní pred vyhlásením rozsudku.

Z listín založených do súdneho spisu vyplýva, že na úradnej tabuli súdu bolo najmenej 5 dní pred dňom vyhlásenia rozsudku oznámené, že rozsudok v danej veci bude vyhlásený 24. októbra 2012 o 9.00 hod. Zachovanie postupu odvolacím súdom pred vyhlásením rozsudku v zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. vyplýva z písomných pokynov súdu (predsedu senátu)

a ďalších nadväzujúcich úkonov pracovníkov súdnej kancelárie zabezpečujúcich ich vykonanie tak, aby bolo zachovanie uvedeného postupu zo súdneho spisu nepochybné.

Nedôvodná bola i námietka dovolateľky, že oznámenie o vyhlásení rozsudku nebolo v elektronickej podobe zverejnené na webovej stránke súdu, ktorú skutočnosť dovolateľka v dovolacom konaní preukazovala výpisom obsahu z úradnej tabule Krajského súdu v Bratislave zo dňa 2. decembra 2012. Na overenie správnosti tejto námietky dovolací súd vykonal dopyt na Krajský súd v Bratislave, na základe ktorého mu bol poskytnutý výťah z úradnej tabule – ksbanp20121019ut_rozsudok 2Co 24-10, z ktorého vyplýva, že oznámenie o čase a mieste vyhlásenia rozsudku vo veci sp. zn. 2 Co 276/2010 bolo na webovej stránke súdu zverejnené od 19. októbra 2012 do 25. októbra 2012, spolu s podaním vysvetlenia postupu pri zverejňovaní oznámení o čase a mieste verejného vyhlásenia rozhodnutí súdu (por. výťah z úradnej tabule).

Postupom odvolacieho súdu, plne rešpektujúcim platnú úpravu Občianskeho súdneho poriadku, sa preto navrhovateľke neodňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však považuje za potrebné uviesť, že i prípadné nezverejnenie oznámenia o vyhlásení rozsudku na webovej stránke súdu za situácie, keď toto oznámenie bolo riadne zverejnené na úradnej tabuli súdu, by bolo možné považovať len ako tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá sama osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní namietala porušenie ustanovení o dokazovaní vo vzťahu o vykonaní ňou navrhnutých dôkazov, treba uviesť, že podľa ustálenej súdnej praxe nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (R 37/1993). Účastníkovi konania totiž zákon ukladá povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O.s.p.). O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov (prípadne takých, ktoré nie sú navrhované) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zřejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie žalobkyňa v danej veci aj využila (nebolo jej odňaté). Nevykonaním žalobkyňou navrhovaného dokazovania nedošlo

teda k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. Dovolací súd poznamenáva, že v dovolacom konaní môže prihliadnuť k takýmto namietaným nedostatkom len vtedy, ak je splnený predpoklad prípustnosti dovolania (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Tvrdenie o neúplnosti vykonaného dokazovania, resp. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, predstavuje dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorou otázkou sa dovolací súd môže zaoberať len v prípade ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd sa nezaoberal ani námietkou dovolateľky týkajúcou sa doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože spôsob a dĺžku doručovania poštovej zásielky súd ovplyvniť nemôže, a nemá vplyv na výsledok konania.

Žalobkyňa svoje dovolanie odôvodnila tiež odkazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (t.j., že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001, sp. zn. 2 Cdo 50/2002). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005, sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby podľa názoru dovolateľky išlo o nesprávne právne posúdenie veci (dovolací súd z tohto aspektu vec neposudzoval), táto skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala

by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalobkyne nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Pokiaľ ide o dôvod dovolania dovolateľky spočívajúci v existencii inej vady konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), tento je taktiež možné preskúmať len v prípade, že dovolanie je prípustné, nakoľko tento dôvod, ak by aj bol daný, sám osebe nezakladá prípustnosť dovolania, preto sa ani ním dovolací súd nezaoberal.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne voči žalovanému 2/ podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová